

—Ի՞նչ, պիտի տառանանա՞ք հետք . . .
—Ձե՛ր Բայց ինչե՛ր կ'ըսե՛ք, Ինչպե՛ս
պիտի կրնայի եւ ասանկ պատիւի մը ար-
ժանի տեսնել ինքզինքս. Արդէն ներկա
յայտման համար չեմ իրեն ու հաղկի հե-
ռուէն քանի մը անգամներ միայն տեսած՝
այն ալ ձեզի աշխուրժեալ եկած ասեալ-
ները . . .
—Այո՛, տնանկ առանձնութեան մը
մէջ կ'ապրի որ արդէն . . .
—Ինչո՞ւ, ըսել է ցա՛ւ մը ունի .
Այս հարցումը չիօրժեց Տիկին Օրթան-
սի միտքը, Բայց, այն օտար Պատճը լինի
բո՛ւ ինչե՛ր ասով . . .
[Բեղնայալութեան մը կար անշուշտ
Պատճն Մաքարի նշմարեց անոր խռով-
ւած գլխակը ու անոր համար չարուհա-
կեց անմիջապէս . . .
—Մի՛ կարծիք որ Տիկին, պարզ հե-
տաքերութեան մը ըլլայ զիս այդ հար-
ցումը ընելու մղողը . Այո՛, Օր. տ'Արդիւն
չեմ ճանչցար, Բայց ձե՛զ, ձե՛զ կը ճանչ-
նամ . . .
—Օ՛հ, չա՛տ քիչ . . .
(Շարունակելի)